

ОРЛИН КРУМОВ

РЕЦЕПТА ЗА ОГЪН

chitanka.info

Обикновено, така бяга човек за да си спаси живота...

А двамата мъже тичаха далеч по-бързо. Под стъпалата им песъчливата почва се ронеше и свличаше, острите камънаци се търкаляха по склона, вдигайки рехава пушилка. Мъжете се препъваха в дебелите коренища, падаха, преобръщаха се през глава и ругаеха отчаяно. След миг скачаха и отново се втурваха към дъното на клисурата, устремени като вятър.

Гущерът, чието туловище сякаш бе сглобено от късове гранит, бързо ги застигаше. Земята се тресеше под стъпките му, опашката му, като дяволски камшик, плющеше върху камъните, които изскачаха от гнездата си със свистене.

Чудовището се изравни с бегълците, устата му зина, бездънна и лакома, от гърлото му прозвуча дълбок и страшен рев, сякаш планини се събаряха.

В следващия миг, тялото му се отпусна, формите омекнаха и се размиха, гущерът се свлече на земята и се стопи, изчезна като видение. Почвата се нагъна, изпрацяха коренища и стволоче на дървета, после всичко наоколо се напука, разцепи се.

Двамата мъже се вмъкнаха в една пещера и се строполиха върху влажните камъни.

— Отървахме кожата — изстена по-възрастният от тях. — Не подозирах, че рискът ще е толкова голям.

Другият, почти младеж, въздъхна и внимателно разгледа предмета, който стискаше в ръката си.

— Струва ми се, че камерата е повредена — поклати глава той.

— Можеш ли да я поправиш?

— Тц... Изключено. Изгубих си раницата, професоре.

Професорът се изкашля и плю в тъмнината. После рече:

— Няма значение. Всичко това се наблюдава от кораба. Важното е, че експериментът успя. Направих едно от най-важните открития и не мога да не се гордея! Светът наоколо се промени за часове, минути. Сякаш с магическа пръчка! Животните, растенията, цялата природа покорно следват моя замисъл. Аз съм творецът!

Той се засмя, намести се по-удобно върху коравия под, премисляйки всичко още веднъж.

След излъчването на гигантския импулс към повърхността на планетата, вчера двамата се приземиха за да наблюдават и обобщят

результатите от експеримента. И ето че стана чудото, в което доскоро никой не би повярвал — бактериите, които единствени съществуваха тук, внезапно се активизираха, развиха се светкавично, преобразиха се. Почвата се покри с море от папрат и дива растителност, сетне земята запраща и заскърца, към небето полетяха грамадните стволоче на борове и секвои, които за миг израстваха от едва покълналите семена. В реките запляскаха с опашки рибите, изпълзяха влечугите, запяха пъстроскрилите птици... Светкавична еволюция!

По лицата на двамата заиграха огнени зайчета. Те прилепиха телата си до стената на пещерата и притихнаха. Недалеч, група космати мъже, набити и трътлести, благоговееха над пламъците, бликнали сред сухите клонки и шума.

— Ето ги и първите хора — прошепна професорът. — И първият огън! Те даже не подозират, че аз съм техният създател! Няма представа, че се наслаждават на топлината на огъня благодарение на мен! Ти също можеш да се гордееш, като мой асистент...

Групата мъже нахвърляха в огъня късове месо и нетърпеливо започнаха да ровят с клонки в жаравата. Двама от тях се скараха за парче месо, свадата приключи бързо — по-едрият грабна парчето и започна да рѣфа.

Този, който изгуби спора кресна, грабна голям въглен и го запрати към отсрещната стена. Въгленът се разби на малки парчета, оставяйки черна драскотина върху неравната повърхност. Гневът му сякаш изчезна, той взе друг въглен и приближи до стената. Взря се в драскотината и след кратко колебание, добави втора до нея. Под тях нарисова кръг и една точка в средата като око... всичко това заприлича донякъде на главата на животно с рога. Елен или кой знае какво, най-вероятно, дивечът от днес.

Групата го окуражи с крясъци. Скоро, изпод въглена се появи и тялото на животно, ловците...

— Ето и първата скална рисунка! — не се сдържа асистентът. — Е, точно затова ми трябваше камерата...

Онези обаче го чуха, наскочаха и награбиха тояги и камъни. Опряха гърбовете си един в друг и се заозъртаха. Най-едрият, стиснал в ръката си огромен кокал, запристъпва напред. Силуетът му се откри на фона на огъня, сянката му похлупи двамата мъже. Вдигна оръжието си, готов да го стовари със страшна сила, но...

Рев на пещерна мечка прогърмя из лабиринтите, смрази кръвта човешка, онези се втурнаха към изхода и стъпкаха огъня. Към тавана се пръсна рояк искри...

Двамата изследователи изпълзяха от пещерата невредими. Мечката, както и гигантският гуцер, се бе стопила във вековете, някъде в тази еволюция, където времето, събитията хвърчаха с бързина, неразбираема за човешкия ум.

Навън, картината се бе променила напълно. Край крепостните стени на някакъв град кипеше люта битка, нажеженият въздух се люшкеше под ехото на боя, рояци хора връхлитаха един върху друг под звуците на медни тръби.

— Средновековието... — прошепна професорът, но не довърши.

Някакъв конник вдигна прах наблизо, конят се спря, воинът огледа двамата изследователи, облечени в странни за него дрехи. След миг вдигна копие си и го запрати срещу тях. После внезапно изчезна, а копие то се превърна в дълга тънка пушка, която тупна недалеч и гръмна от само себе си.

Слънцето напичаше, умората подкоси краката им и мъжете седнаха на някакви метални ребра, проточили се едно до друго сред полето. Заслушаха се в тишината, в лекия повей на вятъра и песента на птиците. Внезапно професорът каза:

— Релси... Та това са релси на влак! Някога и на Земята е имало такова нещо.

Отдалечиха се тъкмо навреме, защото релсите се затресоха, заплашителен тътен се надигна от земята, сетне изхвърча огнен змей, изпищя и ги потопи в облак от искри и пара.

Двамата отупаха прашните си дрехи и дълго гледаха отдалечаващия се влак.

— Забележително! — каза професорът. — Как ли се дивят онези горе, на кораба, наблюдавайки всичко това?

И той посочи с ръка към небето, но това, което видя го накара да онемее.

Една сребриста огнена стрела проряза небосклона.

— Ракета! — възторжено извика асистентът.

Над тях, далеч в небето, се появи огнено кълбо, стана огромно и внезапно изчезна.

— Бойна ракета — тихо каза професорът. Попадна право в целта...

Двамата дълго и мълчаливо се гледаха. Никой нямаше смелостта да проговори пръв. Накрая, професорът глухо, едва чуто прошепна:

— Корабът ни... Това е краят...

Мълчаха дълго, може би с часове. Асистентът, в чиито очи напиреха сълзите, рече:

— Значи, този експеримент... еволюцията... всичко това... завърши със създаването на една бойна ракета, която унищожи кораба ни. Корабът на техния създател! А ние сега сме зложници на тази планета...

Професорът поклати глава:

— Още по-лошо...

— Какво по-лошо от това? Какво? Говори, човече!

— Спирането на импулса по този начин, не е предвидено в експеримента. Разбираш ли? На теория, това може да доведе до контра импулс...

— Искаш да кажеш, че сега всичко ще се развие в противоположна посока? — изкрещя асистентът. — Обратна еволюция?

Професорът не можа да отговори. Пред очите му ставаше нещо, което никога не си беше представял. Асистентът му се бе превърнал в напълно непознат човек, облечен в старинна, ръчно тъкана одежда. Въздухът пред него трептеше, всъщност не бе въздухът, а образът му — ту лице на мъж, ту на жена, ту на едър воин, ту на немощен старец. Превъплъщаваше се в своите прародители.

Професорът се опита да каже нещо, но от устата му излизаха звуци, твърде далеч от човешката реч:

— Гррр... гррр...

Асистентът пред него, превърнал се в космат полугол мъж отговори:

— Пурррр...

Около тях природата се гърчеше в страшни мъки — камъни се стриваха на пясък и отново се спояваха, планини се събираха, горите прииждаха отвсякъде.

След няколко минути две великолепни маймуни прибягаха до близкото дърво, метнаха се на един от клоните и започнаха да късат

сочните зрели плодове.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.